

«Άδη μαύρε, χαιρετώ σε!
 δεν εχάρηκε ποτέ
 μάτι ανθρώπου για τον ήλιο
 καθώς τώρα εγώ για σε.
 5 »Αποκεί που λίγη αγάπη
 κι είναι πλάνεμα πολύ,
 σε λιγάκι θα κατέβει
 ο έρωτάς μου να μ' ευρεί.
 »Χωρίς 10
 τ' όμορφ' άστρο της αυγής,
 άδεια κι άφωνη και μαύρη
 η Παράδεισο της γης.
 »Μ' έχει σήμερα μηνύσει:
 Λίγην ώρα ακόμα ζω,15
 κι εκατάπια το φαρμάκι
 σαν αθάνατο νερό.
 »Όνειρο κοντό για μένα
 νιότη, αγάπη και ζωή
 όλα ονειράτα στον κόσμο·20
 ναι, και ο θάνατος τα λυεί,
 »Πώς ευθύς δεν κατεβαίνεις;
 Πώς αργείς, γλυκιά ψυχή;
 Αχ! το ψυχομάχητό σου
 θέλ' είν' άγριο και βαρύ.»
 25 Τέτοια, ομπρός στους ίσκιους, όλους
 εξυπνούσε τους ηχούς
 το τραγούδι ερωτεμένο
 και τους έκανε γλυκούς.
 Εκοιτούσανε τα χέρια30
 και το μέτωπο της νιας,
 όπου ετρέμαν τα λουλούδια
 τα λαμπρά της παρθενιάς.
 Ξάφνου ο Άδης μουρμουρίζει
 έπαψ' η γλυκιά φωνή·35

πέφτει τ' όμορφο κοράσι
στην αγκάλη του εραστή.

[1833]

—

Από αρχαιότερα σχεδιάσματα του ποιήματος *

στροφή 1

Το νέο χώμα αραχνιασμένο
πέφτω χάμου και φιλώ·
έρμα σπίτια του θανάτου,
πόσο εγώ σάς αγαπώ!

*

Με το αραχνιασμένο στόμα
τα νέα χώματα φιλώ·

*

έρμα σπίτια των νεκρώνε
πόσο εγώ σάς αγαπώ.

*

Τέλος βρίσκομαι στον Άδη
και τα σπίτια τα πατώ·
χρυσά σπίτια, χαιρετώ σας,
και τη σκόνη σας φιλώ.

*

Χρυσά σπίτια, χαιρετώ σας.
Ξάφνου κι ελαφρά πατώ σας,
καρδιακά σάς χαιρετώ.

*

Πέφτω με το στόμα κάτου,
χρυσά σπίτια του θανάτου,
και το χώμα σας φιλώ.

στροφή 2

Τώρα επλάκωσε ο χρυσός μου
να 'ναι πάντα εδώ μ' εμέ·
εδώ κάτω πλάσμα τέτοιο
δεν εφάνηκε ποτέ.

*

εδώ κάτω αγνάρι τέτοιο
δεν εστήθηκε ποτέ.

στροφή 3

Άδεια κι άλαλη και μαύρη.

στροφή 8

Όλοι οι ίσκοι ακούν, κοιτώντας
τ' αγνό μέτωπο της νιας,
όπου ετρέμαν τα λουλούδια
τα λευκά της παρθενίας.

*

Ήτανε προσηλωμένοι
εις το μέτωπο της νιας,

στροφή 9

Ξάφνου ο Άδης μουρμουρίζει,
ξάφνου εστάθηκε η φωνή
της παρθένας, οπού πέφτει
στην αγκαλιά του εραστή.

*

τ' όμορφο κοράσι πέφτει
στην αγκάλη του εραστή.

Εις τα αρχαιότερα σχεδιάσματα ευρίσκονται και οι εξής στίχοι: *

Σαν τ' αυλάκι στην πεδιάδα
την ανθούσιμη κυλά,
λίγη παίρνοντας μοσκάδα,
πολλή αφήνοντας δροσιά.

—

Και το παν κατασωπαίνει

.....

Ουδέ φύλλο, ουδέ ζώυφι,
ουδέ ρεύμα, ουδέ πνοή.

—

.....

Και χωρίς να ξέρω πώς,
για το θάνατο μιλούσε
πως θε να 'τανε γλυκός.

—
Μη μακρύς καιρός με βάλει
σ' αλλουνού την αγκαλιά.

Σ.τ.Ε. Οι ελληνόγλωσσοι στίχοι από τη χρηστική εκδοτική δοκιμή της Ε. Τσαντσάνογλου
(Τσαντσάνογλου Ελένη 1982. Μία λανθάνουσα ποιητική σύνθεση του Σολωμού. Το
αυτόγραφο τετράδιο Ζακύνθου αρ. 11. Εκδοτική δοκιμή, Αθήνα: Ερμής):

<11.>

«Άδη μαύρε, χαιρετώ σε! Δεν εχάρηκε ποτέ
μάτι ανθρώπου για τον ήλιο ως καθώς εγώ για σε.

<12.-14.>

***** και χωρίς να ξέρω πώς
εμιλούσα για το χάρο πως θε να 'τανε γλυκός.

15.

Όνειρο κοντό για μένα, νιότη, αγάπη και ζωή·
όλα ονείρατα στον κόσμο και ο θάνατος τα λυεί.

16.

»Αλλά πώς δεν κατεβαίνεις; πώς αργείς, γλυκιά ψυχή;
Αχ! το ψυχομαχητό σου θέλ' είν' . . . και βαρύ.
Έλα ογλήγορα και πάψε και των δύνε τον καημό·
ολομόναχος †- - †, ολομόναχη κι εγώ.
Ότι εσύ μου 'χε[ς] μηνύσει "Λίγην ώρα ακόμα ζω",
εκατάπια το φαρμ[άκι] σαν αθάνατο νερό.»

<17.>

Εκοιτούσανε τα χέρια και το μέτωπο της νιας,
όπου ετρέμαν τα λουλού[δια] τα λαμπρά της [παρθενιάς]
Ξάφνου ο Άδης μουρμ[ουρίζει]: έπαψ' η γλυκιά φωνή·
πέφτει τ' όμορ[φ]ο κοράσι στη[ν] αγκάλ[η] του εραστή.